

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2013 r. w Szczecinie

sprawy G. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wznowienie postępowania i odsetki

na skutek odwołania G. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 stycznia 2013r., znak: (...)

postanawia:

1. przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. do merytorycznego rozpoznania poprzez wydanie decyzji wniosek ubezpieczonej o wypłatę odsetek od zawieszonych świadczeń emerytalnych (art. 477^{1o} § 2 k.p.c.);

2. przekazać Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych złożone przez G. M. zażalenie na postanowienie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 14 stycznia 2013r., znak:(...) o odmowie wznowienia postępowania administracyjnego w zakresie świadczeń emerytalnych należnych ubezpieczonej za okres od 1 października 2011r. do 31 grudnia 2012r.

UZASADNIENIE

W dniu 4 stycznia 2013 r. G. M. złożyła w organie rentowym wniosek o wypłatę zawieszony emerytury, powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

Decyzją z dnia 14 stycznia 2013 r. ZUS O/S. podjął wypłatę należnej G. M. emerytury, poczynając od dnia 1 stycznia 2013 r. Zarazem jednak, powołując się na treść przepisu art. 149 § 3 k.p.a. w zw. z art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odmówił ubezpieczonej wznowienia postępowania w trybie art. 145a k.p.a.

Ubezpieczona pismem z 6 czerwca 2013 r. odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez wypłatę świadczeń emerytalnych za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od

każdej zaległej raty. Dodatkowo wniosła o wznowienie postępowania w sprawie wypłaty emerytury zawieszony od dnia 1.10.2011 r. do 31.12.2012 r.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Przepis ten akcentuje wyłącznie kontrolną funkcję postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i zasadę, że jego przedmiotem może być tylko żądanie (stan faktyczny i wnioski), które zostało już wcześniej merytorycznie rozpoznane przez organ rentowy. W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest więc merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną decyzji zaskarżonej odwołaniem (por. m.in. wyroki SN: z dnia 14 stycznia 1980 r., III URN 52/79, OSNCP 1980, nr 8, poz. 172 oraz z dnia 29 września 2000 r., II UKN 759/99, OSNAPiUS 2002, nr 10, poz. 246; por. też wyroki SN: z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005, nr 3, poz. 43 i z dnia 7 marca 2006 r., I UK 195/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 55). W związku z tym żądanie, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, a zostało zgłoszone w odwołaniu lub w toku postępowania przed sądem, zostanie przekazane przez sąd do rozpoznania organowi rentowemu (zob. wyrok SN z dnia 25 maja 1999 r., II UKN 622/98, OSNP 2000, nr 15, poz. 591).

Zgłoszony przez ubezpieczoną obecnie wniosek o przyznanie jej prawa do odsetek od zawieszonych świadczeń nie był dotychczas przedmiotem decyzji organu rentowego. Został on po raz pierwszy złożony dopiero w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Dodatkowo mając na uwadze treść decyzji w zakresie, w którym ubezpieczona się od niej odwołała, dotyczącą wyłącznie odmowy wznowienia postępowania administracyjnego z powołaniem się na przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, Sąd uznał, że w pozostałym zakresie w sprawie należało przede wszystkim ustalić, czy sąd powszechny – sąd ubezpieczeń społecznych jest w ogóle rzeczowo właściwy do jej rozpatrzenia.

W myśl przepisu art. 476 § 2 k.p.c., przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych do których rozpoznania właściwy jest sąd powszechny, rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących:

- 1) ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia rodzinnego,
- 2) emerytur i rent,
- 3) (uchylony),
- 4) innych świadczeń w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 5) odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji lub Służbie Więziennej.

Z kolei § 3 w/w przepisu stanowi, że przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się także sprawy wszczęte na skutek niewydania przez organ rentowy decyzji we właściwym terminie, a także sprawy, w których wniesiono odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności, sprawy o roszczenia ze stosunków prawnych między członkami otwartych funduszy emerytalnych a tymi funduszami lub ich organami oraz sprawy ze stosunków między emerytami lub osobami uposażonymi w rozumieniu przepisów o emeryturach kapitałowych a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, przywołane regulacje precyzyjnie wskazują, od jakich rozstrzygnięć merytorycznych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje odwołanie do sądu powszechnego, natomiast inne decyzje i rozstrzygnięcia organu rentowego mogą ewentualnie być przedmiotem odwołania w trybie administracyjnym.

Przepisy te są nadto w pełni skorelowane z regulacjami zamieszczonymi w przepisach art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którymi Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności:

- 1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych;
- 2) przebiegu ubezpieczeń;
- 3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek;
- 3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek;
- 4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych;
- 5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Nadto, w ustępie drugim wskazano, iż od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać że decyzja z dnia 14 stycznia 2013 r. – w zakresie w jakim została zaskarżona - dotyczy wyłącznie odmowy wznowienia postępowania na podstawie art. 145a k.p.a., a zatem nie mieści się w katalogu spraw wymienionych w art. 476 § 2 k.p.c. Decyzją tą organ rentowy ocenił bowiem, czy istnieją formalne, wynikające z Kodeksu postępowania administracyjnego, przesłanki do wznowienia postępowania. Należy zresztą zauważyć, iż w istocie zaskarżone rozstrzygnięcie nie jest stricte decyzją, a jedynie postanowieniem zamieszczonym w dotyczącej innej kwestii decyzji administracyjnej. Jak bowiem wynika wprost z przepisu art. 149 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, odmowa wznowienia postępowania następuje w drodze postanowienia.

Z powyższego wynika więc jasno, że sąd powszechny nie jest właściwy do rozpoznawania odwołania od takiego rozstrzygnięcia. W toku postępowania toczącego się przed takim sądem nie mogą być bowiem badane ewentualne uchybienia organu rentowego związane z niewłaściwym stosowaniem przez niego zasad określonych w przepisach K.p.a.

W myśl art. 464 § 1 k.p.c., odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym wypadku sąd przekaze mu sprawę. Postanowienie sądu o przekazaniu sprawy może zapaść na posiedzeniu niejawnym. Jeżeli jednak organ ten uprzednio uznał się za niewłaściwy, sąd rozpozna sprawę.

Organ właściwy do rozpoznania odwołania od decyzji z dnia 14 stycznia 2013 r. w zakresie odmowy wznowienia postępowania wskazują przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie do art. 127 § 1 k.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji, przy czym – w myśl § 2 tego przepisu - właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, chyba że ustawa przewiduje inny organ odwoławczy.

Jak stanowi zaś przepis art. 66 ust 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu administracyjnym organem wyższego stopnia w stosunku do terenowych jednostek organizacyjnych Zakładu jest Prezes Zakładu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono więc jak w punkcie II sentencji.